

El cor obert de Jesús, la font de la misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el diumenge segon de Pasqua, anomenat també diumenge de la Divina Misericòrdia, l'Església proclama aquell fragment de l'evangeli de sant Joan en què Jesús ressuscitat convida l'apòstol Tomàs a posar els dits i la mà en els forats de les mans i en el seu pit obert. Tota l'Església és convidada, doncs, a mirar les ferides del seu Senyor, mort i ressuscitat. Són les ferides glorioses del qui ha donat la seva vida per la seva esposa, la seva Església.

El novembre passat vam concloure l'Any de la Misericòrdia. El missatge clar del sant pare Francesc és que la misericòrdia no pot cessar mai en l'Església. I així és, la misericòrdia no es pot exhaurir mai, ja que té la seva font en el cor traspasat de Jesús; aquell cor que en ser colpit, com la roca del desert que va copejar Moisès, a l'instants brollà sang i aigua. El cor de Jesús es convertí en font de salvació, de misericòrdia. Posar la mirada en el cor traspasat de Jesús és anar a la font de la misericòrdia. Tots tenim set d'amor. Tenim set de ser estimats. Tenim set d'estimar de veritat. Recordem aquelles paraules de Jesús: *Si algú té set que vingui a mi; el qui creu en mi que begui. Perquè l'Escltura diu: «Del seu interior brollaran rius d'aigua viva»* (Jn 7,37-38).

Qui vulgui estimar de veritat ha d'anar a la font de l'amor misericordiós que és Jesús mateix, donant la vida per nosaltres i ressuscitat perquè en ell tots tinguem vida. El Papa ensenyava recentment: «La caritat és sobretot una gràcia, un regal; poder estimar de veritat és un do de Déu, que hem de demanar. I ell ens el dóna de gust, si nosaltres l'hi demanem. La caritat és una gràcia, que no es pot expressar en el trobament amb els altres si abans no és generada en el trobament amb el rostre humil i misericordiós de Jesús» (*Catequesi, 15-3-2017*).

La misericòrdia, recordem-ho, no és com una cisterna d'aigua estancada, sinó que és com una font d'aigua viva que no cessa mai d'escolar-se. La misericòrdia divina en el nostre cor ens porta irremeiablement a ser portadors, amb les obres de misericòrdia, als nostres germans més necessitats, tant en el cos com en el cor o en l'esperit, de l'amor que rebem. Al nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha molt de sofriment, que espera el vi del consol i el vi de l'esperança, com va fer el bon samarità de la paràbola evangèlica amb el qui va trobar malferit en el seu camí.

